

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 146

din 11 octombrie 2023

Prin Punctul de vedere nr. 2/9585/2023, Direcția legislație, documentare și contencios a supus analizei Plenului Consiliului Superior al Magistraturii oportunitatea sesizării ministrului justiției cu privire la necesitatea modificării dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, cu modificările și completările ulterioare, în sensul stabilirii competenței pentru soluționarea contestațiilor împotriva deciziilor emise de Fond în favoarea instanțelor civile de la domiciliul sau sediul creditorului de asigurări.

Plenul reține că, în prezent, dispozițiile art. 13 din Legea nr. 213/2015, cu modificările și completările ulterioare, prevăd următoarele:

Art. 13 - (1) În termen de 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României a deciziei Autorității de Supraveghere Financiară de retragere a autorizației de funcționare și constatare a existenței indiciilor stării de insolvență a asiguratorului, Fondul este în drept să efectueze plăți din disponibilitățile sale, în vederea achitării sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, cu respectarea dispozițiilor legale, după parcurgerea de către creditorul de asigurări a procedurii administrative de plată reglementate de prezenta lege; în cazul asiguratorului european, termenul de 60 de zile se calculează de la data prevăzută la art. 12¹ alin. (2).

(2) Fondul publică pe site-ul propriu informații referitoare la demersurile necesare pentru obținerea de la Fond a sumelor cuvenite creditorilor de asigurări potrivit prezentei legi.



(3) În vederea efectuării plății sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, Fondul procedează la verificarea dosarelor de daună și a creanțelor de asigurări înregistrate în evidențele sale, ținând seama de normele aplicabile în materie și de condițiile de asigurare generale și specifice prevăzute în contractele de asigurare încheiate cu asigurătorul față de care s-a stabilit starea de insolvență.

(3¹) În caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății ori de deces rezultate în urma unui accident de vehicule, stabilirea despăgubirii reprezentând daune morale se face cu respectarea principiului echității, prin raportare la consecințele negative suferite în plan fizic și psihic, ținându-se cont de criterii obiective și rezonabile.

(4) Aprobarea sau, după caz, respingerea sumelor pretinse de petenți este de competența comisiei speciale, constituite conform art. 12³; comisia specială poate dispune suspendarea soluționării cererii de plată, în condițiile art. 16 alin. (3).

(5) În caz de respingere a sumelor pretinse se va emite o decizie de respingere, motivată; împotriva deciziei se poate formula contestație în termen de 30 zile de la comunicarea acesteia, sub sancțiunea decăderii, la instanțele civile de la sediul Fondului, potrivit normelor de competență generală din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(5¹) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (5) sunt supuse căilor de atac prevăzute de Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Dreptul petenților la acțiune contra Fondului pentru plata creanțelor de asigurări, după înregistrarea de către aceștia a cererilor de plată, se prescrie în termen de 5 ani calculați de la data nașterii dreptului, dar nu înainte de 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României a deciziei Autorității de Supraveghere Financiară de retragere a autorizației de funcționare și constatare a existenței indiciilor stării de insolvență a asigurătorului sau de la data prevăzută la art. 121 alin. (2), moment de la care Fondul este îndreptățit să efectueze plăți.

Așadar, în ceea ce privește contestațiile împotriva deciziilor emise de Fond prin care au fost respinse în totalitate sau în parte sumele pretinse de creditorii de asigurări, reglementarea actuală (art. 13 alin. 5 din lege) stabilește o competență teritorială exclusivă în favoarea instanțelor civile de la sediul Fondului.

În raport de sediul Fondului (Sector 2, București) și de dispozițiile art. 94 pct. 1 lit. k) și art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă, competența materială pentru soluționarea în primă instanță a contestațiilor împotriva deciziilor emise de Fond se împarte exclusiv între Judecătoria Sectorului 2 și Tribunalul București - Secția a VI-a civilă, respectiv judecătoria

pentru contestațiile privind pretenții în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, iar tribunalul pentru cele situate peste pragul valoric de 200.000 lei.

Totodată, Tribunalul București soluționează apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de Judecătoria Sectorului 2, iar Curtea de Apel București, apelurile împotriva hotărârilor pronunțate de Tribunalul București.

În ceea ce privește stabilirea unei competențe exclusive în favoarea unei singure instanțe pentru soluționarea unui număr substanțial de cauze, Plenul constată că practica a relevat că aceasta afectează atât justițiabili, cât și actul de justiție.

O astfel de situație a existat atunci când, în temeiul dispozițiilor art. 35 alin. (1) din forma inițială a Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, Tribunalului București a devenit instanța exclusiv competentă la nivel național pentru soluționarea acțiunilor în justiție privind contestarea deciziilor emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34, având în vedere că entitățile emitente își aveau sediul în București.

Ulterior, prin Legea nr. 111/2019, dispozițiile alin. (1) al art. 35 au fost modificate, stabilindu-se competența în raport de locul situării imobilului, iar nu cel al sediului entității emitente, așa cum era prevăzut inițial.

În expunerea de motive a inițiativei legislative de modificare s-a subliniat că *„acțiunile inițiate de persoanele interesate împotriva acestor decizii (emise de Comisia centrală din cadrul ANRP) sunt date prin lege în competența exclusivă a Tribunalului București, indiferent de domiciliul sau sediul reclamantului. Pentru un justițiabil care are domiciliul sau reședința în provincie, o acțiune în justiție promovată la Tribunalul București implică costuri suplimentare, îngreunând implicit accesul la justiție, un drept fundamental garantat de Constituția României. Statul este obligat să asigure dreptul la un proces echitabil și să garanteze accesul egal la actul de justiție (...).”*

Cât privește dispozițiile art. 13 alin. (5) din Legea nr. 213/2015, cu modificările și completările ulterioare, în mod similar dispozițiilor art. 35 alin. (1) din forma inițială a Legii nr. 165/2013, acestea stabilesc o competență exclusivă în favoarea instanțelor civile de la sediul emitentului deciziei, respectiv sediul Fondului de garantare a asiguraților.

Textul legal al art. 13 alin. (5) a primit actuala formă prin O.U.G. nr. 102/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților și pentru modificarea altor acte normative, urmărindu-se creșterea gradului de protecție a creditorilor de asigurări prin construirea unei proceduri de natură a permite păgubiților să își recupereze rapid și facil prejudiciul, astfel cum reiese din expunerea de motive.

Plenul reține că instanțele cărora le-a fost atribuită competența exclusivă, respectiv Judecătoria Sectorului 2 și Tribunalul București, sunt unele dintre cele mai încărcate instanțe din țară, iar înregistrarea pe rolul acestora a unui număr uriaș de litigii generate de falimentul primilor doi asigurători pe piața asigurărilor obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de autovehicule va conduce în mod inevitabil la creșterea duratei de soluționare a cauzelor, dificultăți în administrarea probatoriilor și la suportarea unor cheltuieli suplimentare de către persoanele păgubite.

Prin urmare, stabilirea competenței exclusive în favoarea instanțelor civile de la sediul Fondului de garantare a asiguraților, fără a se ține cont de domiciliul sau sediul persoanei păgubite, este de natură a genera efecte contrare celor care au fost urmărite la momentul edictării normei de competență, îngreunând accesul la justiție al acestora.

Pentru aceste motive, Plenul apreciază necesară modificarea dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, cu modificările și completările ulterioare, sens în care formulează următoarea propunere:

La articolul 13, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În caz de respingere a sumelor pretinse se va emite o decizie de respingere, motivată; împotriva deciziei se poate formula contestație în termen de 30 zile de la comunicarea acesteia, sub sancțiunea decăderii, la instanțele civile în circumscripția cărora își are domiciliul sau sediul creditorul de asigurări, potrivit normelor de competență generală din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Fată de toate considerentele expuse anterior, în temeiul dispozițiilor art. 39 alin. (5) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți,

**PLENUL
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII
HOTĂRĂȘTE:**

Art. 1 – Sesizează ministrul justiției cu propunerea de modificare a art. 13 alin. (5) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, cu modificările și



completările ulterioare.

Art. 2 - Prezenta hotărâre se comunică Ministerului Justiției, potrivit legii.

Dată în București, la data de 11 octombrie 2023.

Judecător Daniel GRĂDINARU,
Președintele Consiliului Superior al Magistraturii

